

Remix
Gyenes Zsolt kiállítása
a Pécsi Kisgalériában (Szent István tér 4.)
2008 április 12-től május 4-ig

A kiállítást megnyitotta:
Csáji Attila, képzőművész

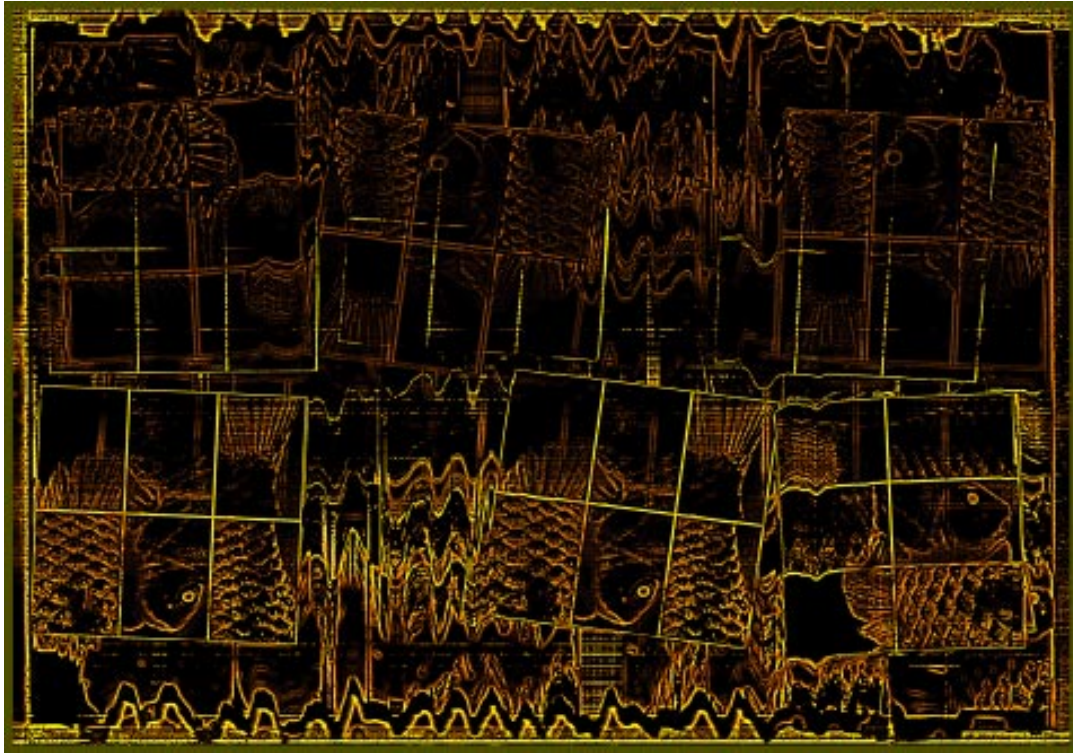

Gyenes Zsolt Remix 2008

**Számszerűleg túl sok kép készül; holott – bizonyos szempontok szerint – néhány típusba sorolhatók azok. Nem elegánsabb akkor a meglévőket; a főbb típusúakat újrameverni, mint a DJ-k, vagy a VJ-k teszik?
Napjainkban az „újrameverések”, a posztmedialitás korát éljük, – minden szempontból!
A technomédiumok fénnel telítettek. Megfoghatatlanságuk a pixelek játékosságával is kapcsolatba hozható. Anyagszerű kinézetük illúzió.
Konkrét világ ez.**

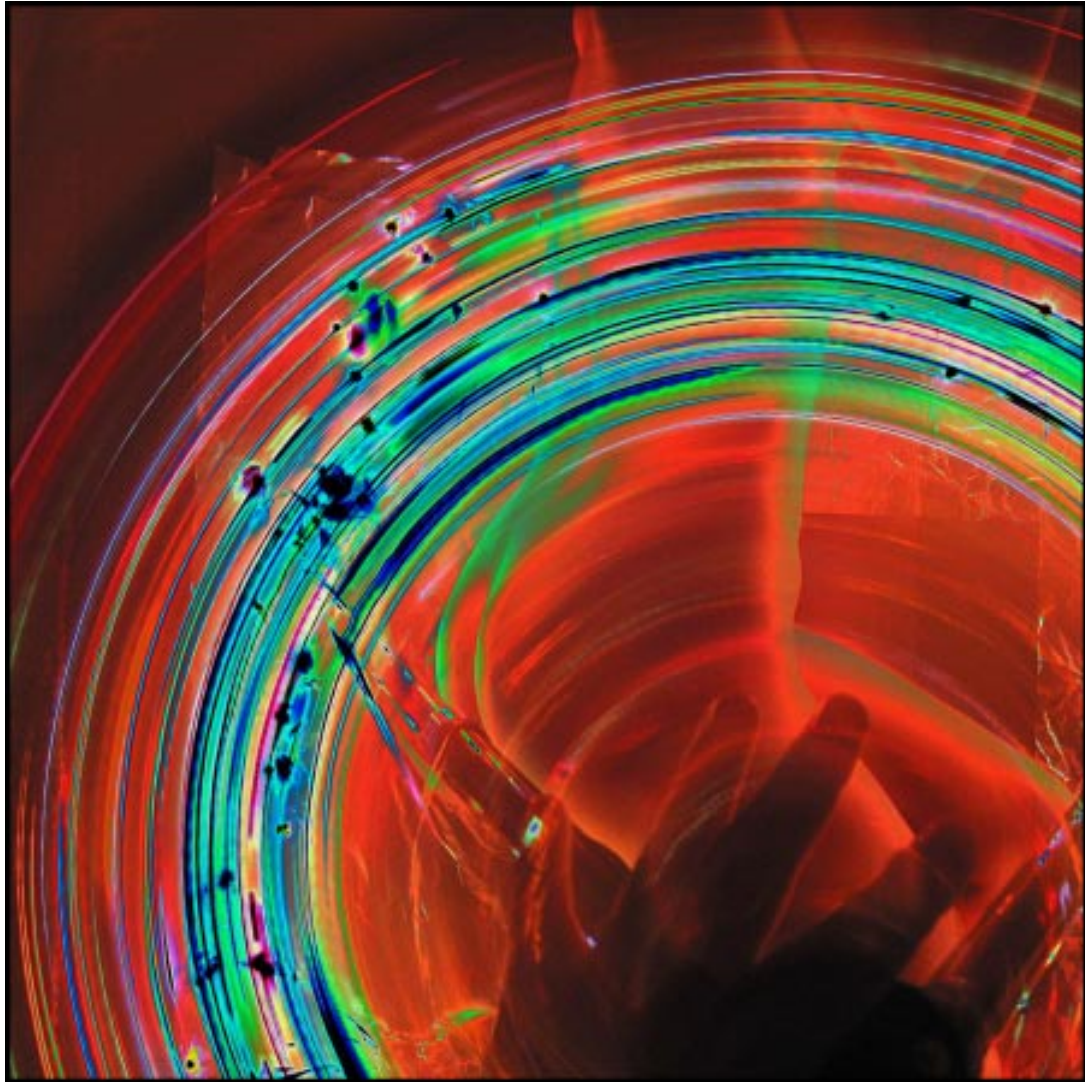
Gy. Zs.

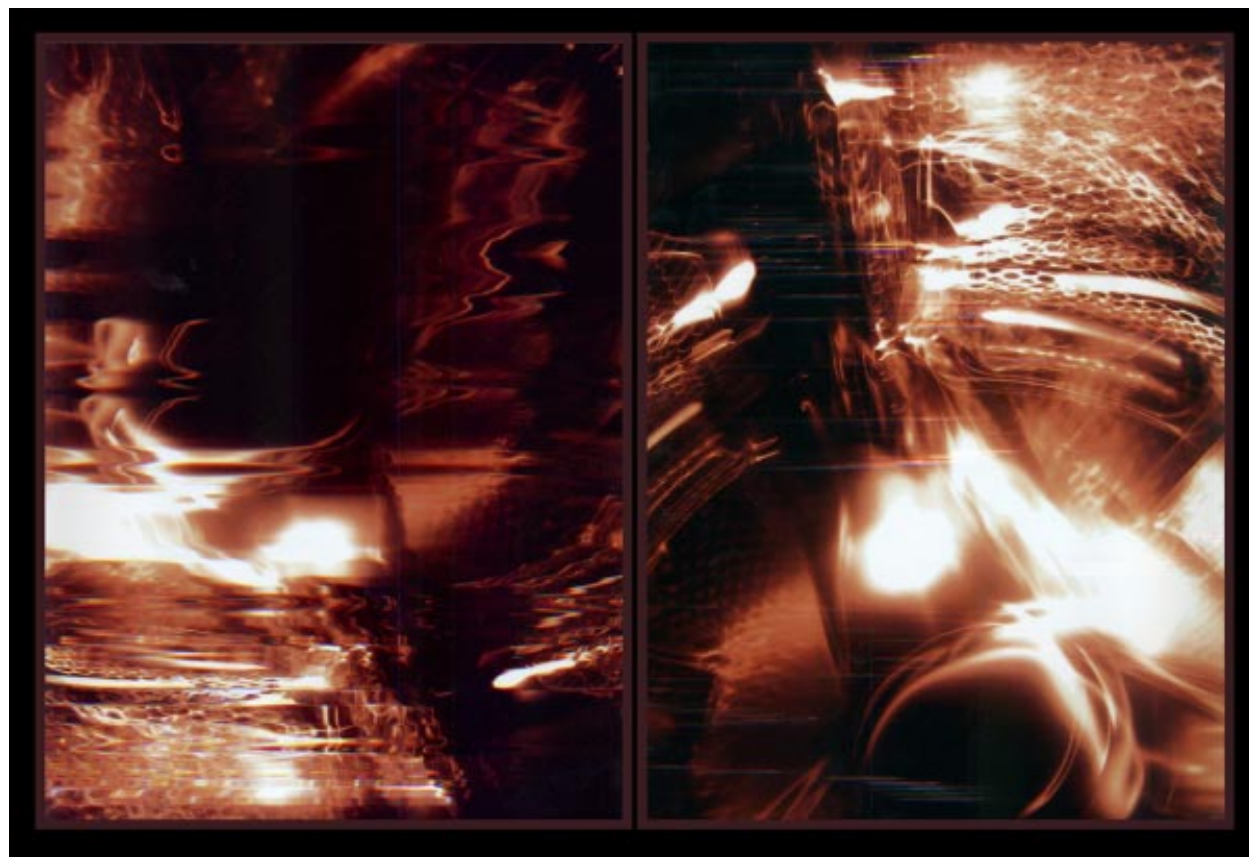
Hal2, fotó alapú elektrográfia, InkJet Print, 70x100 cm, 2002-2006

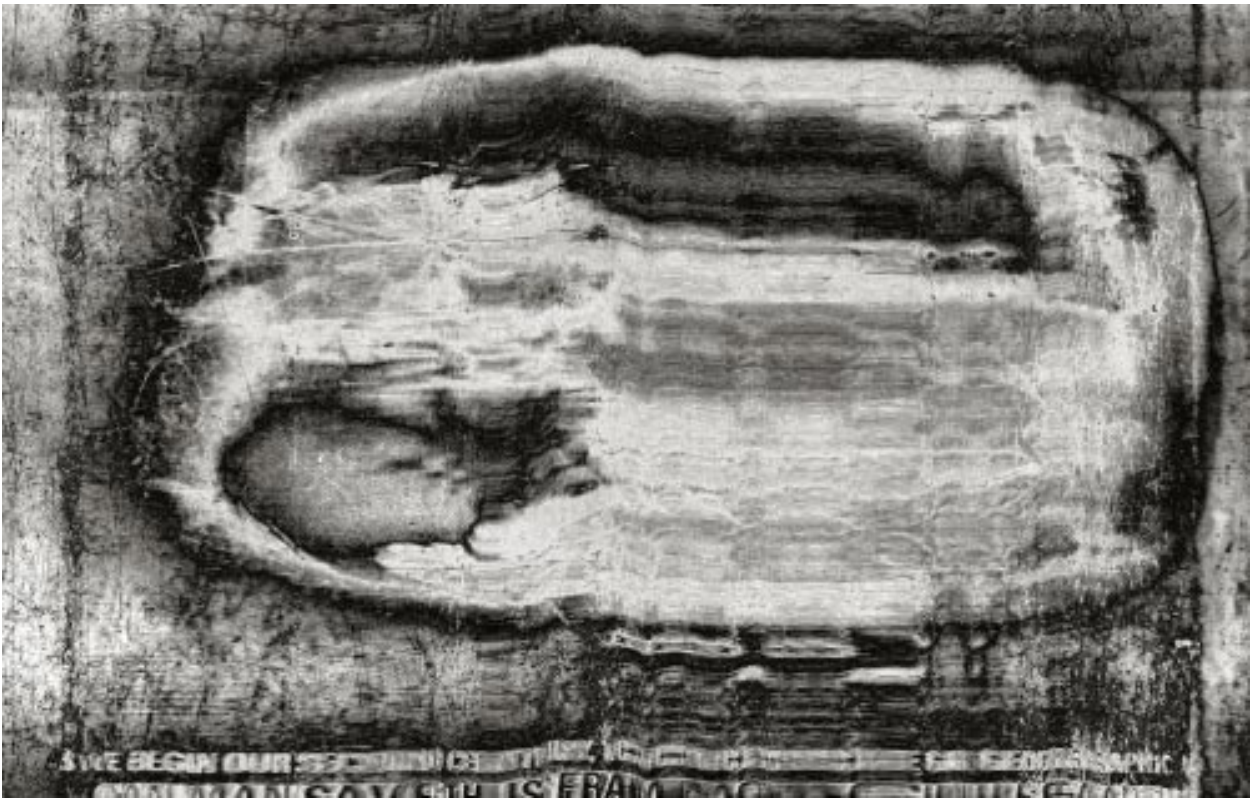
Hal5, fotó alapú elektrográfia, InkJet Print, 70x100 cm, 2002-2008

**Egy négyzetméter, Digitális fotográfia és módosítás, C-Print,
100x100 cm, 2007**

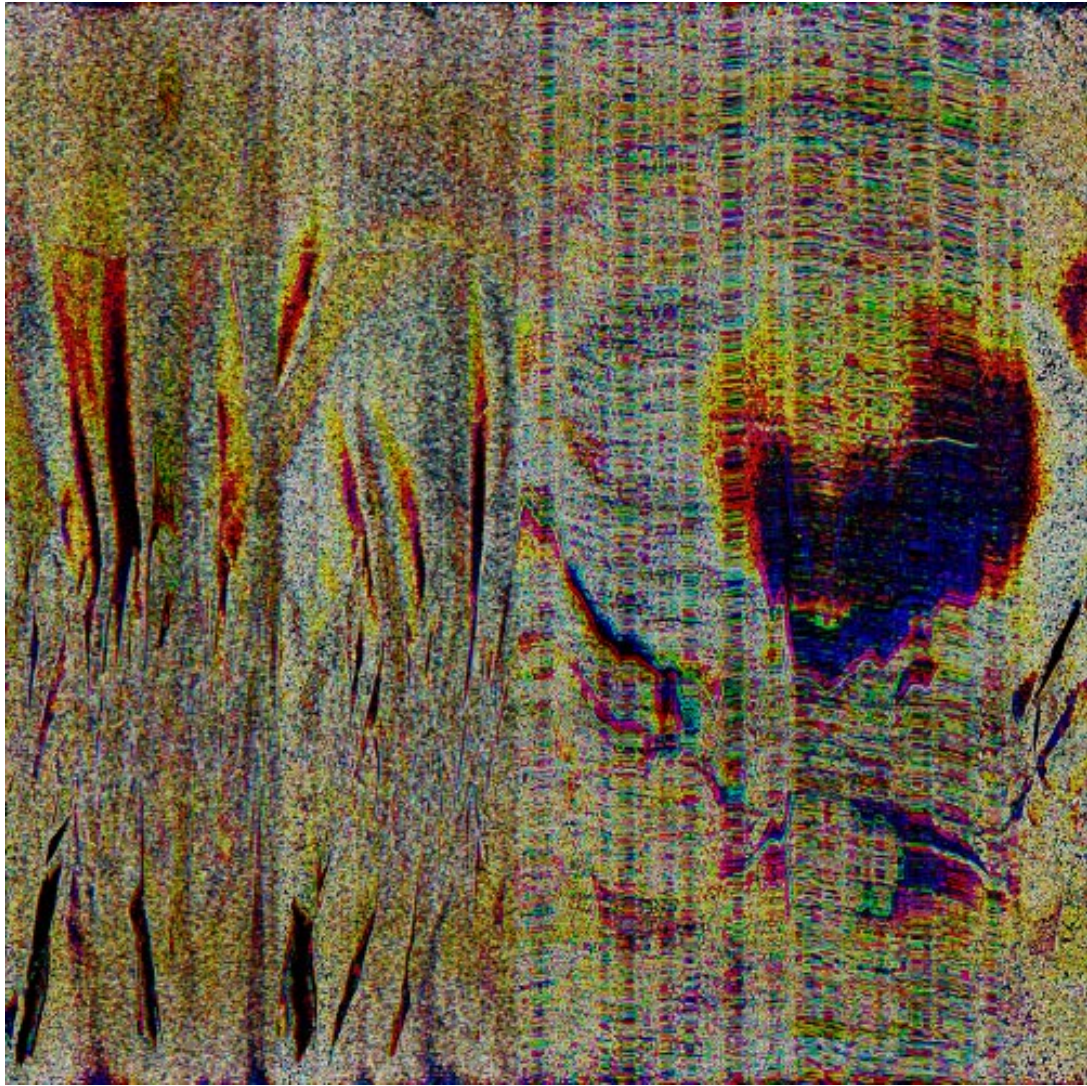
**A nagy mosás - Tisztelet Moholy-Nagy Lászlónak,
fotó alapú elektrográfia, C-Print, 2/30x40 cm, 2005-2007**

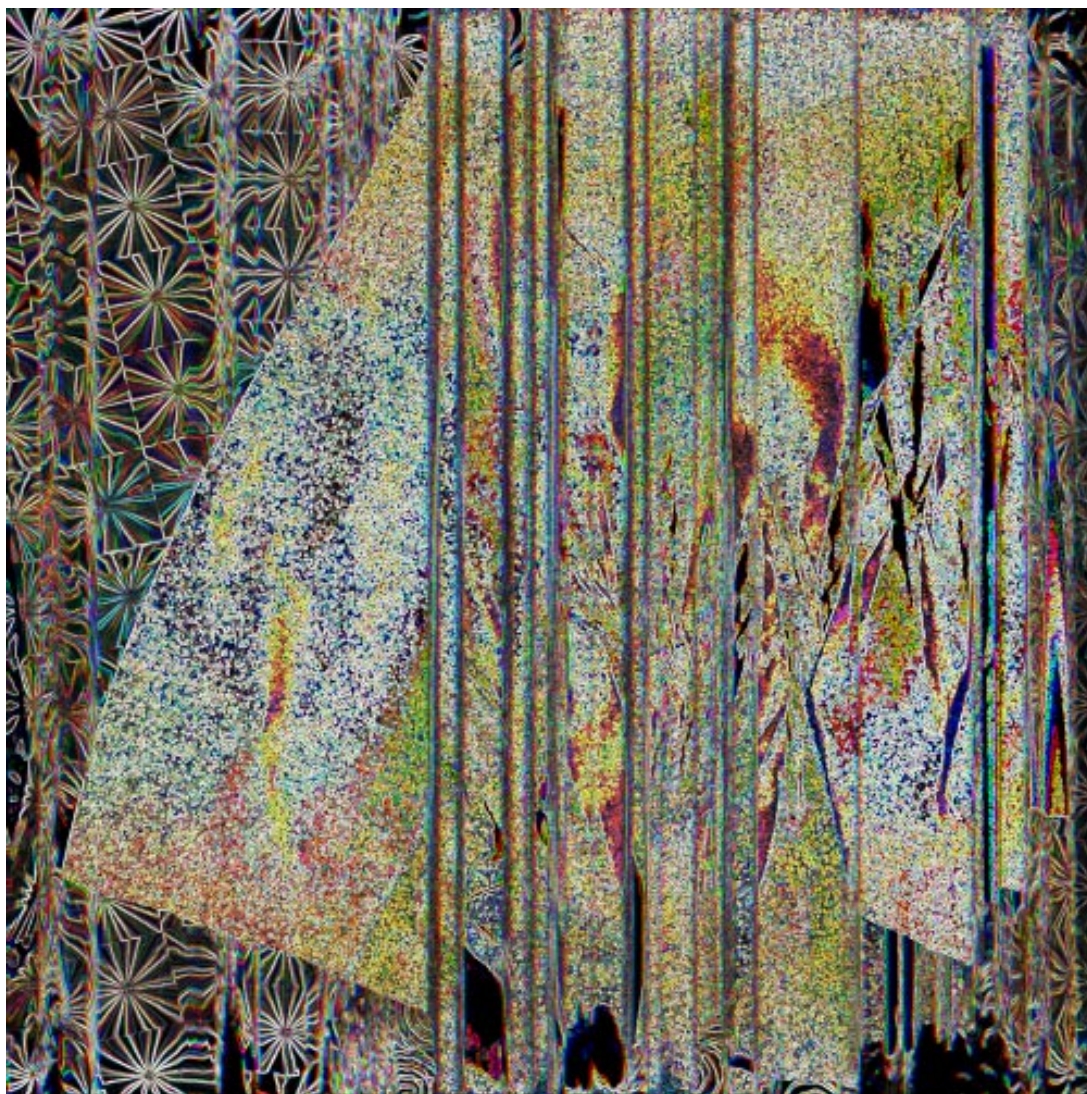
**“Can Man Save This Fragile Earth?”, elektrográfia, InkJet Print,
80x126 cm, 2008**

"None Of Us Is As Good As All Of Us", elektrográfia, InkJet Print, 80x80 cm, 2008

Cím nélkül, elektrográfia, C-Print, 80x80 cm, 2008

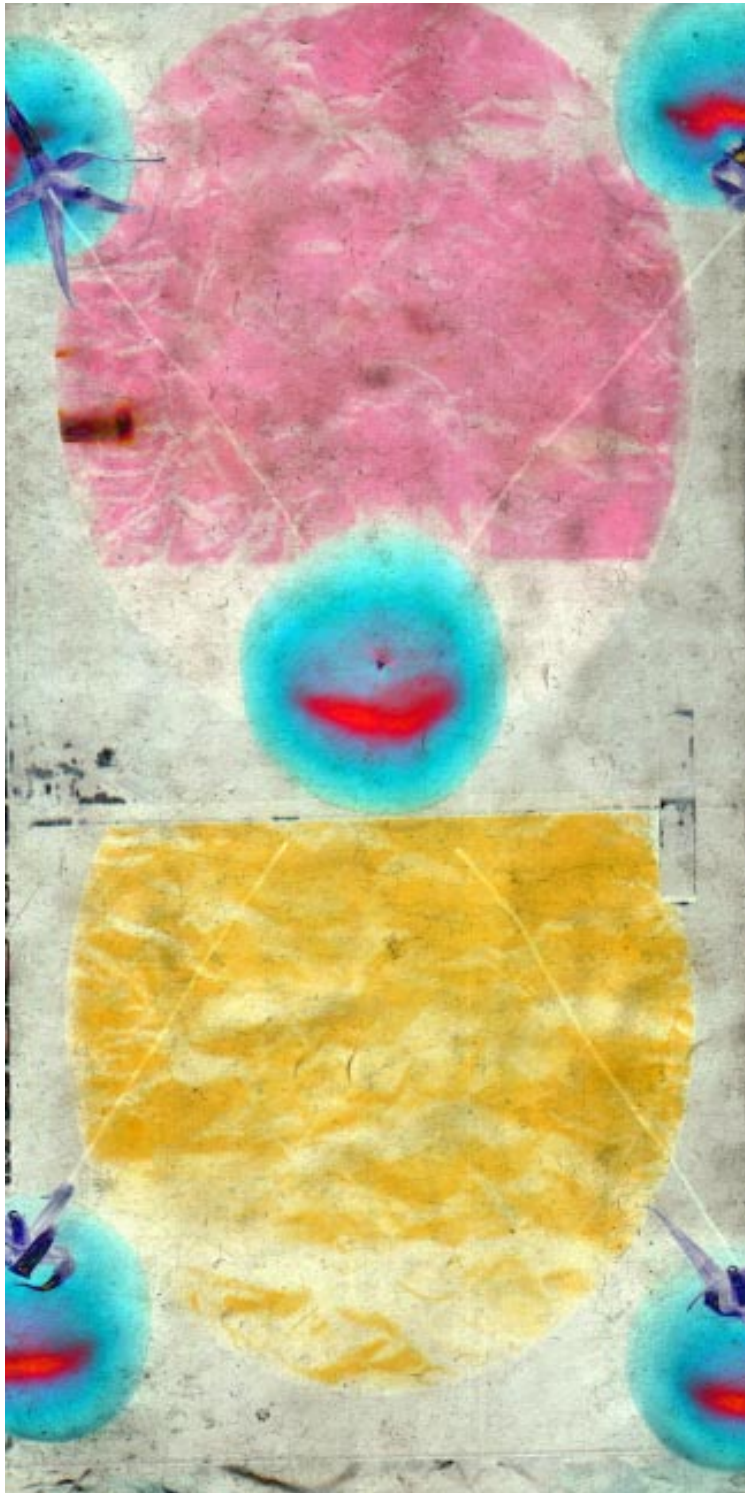

Cím nélkül, elektrográfia, C-Print, 80x80 cm, 2008

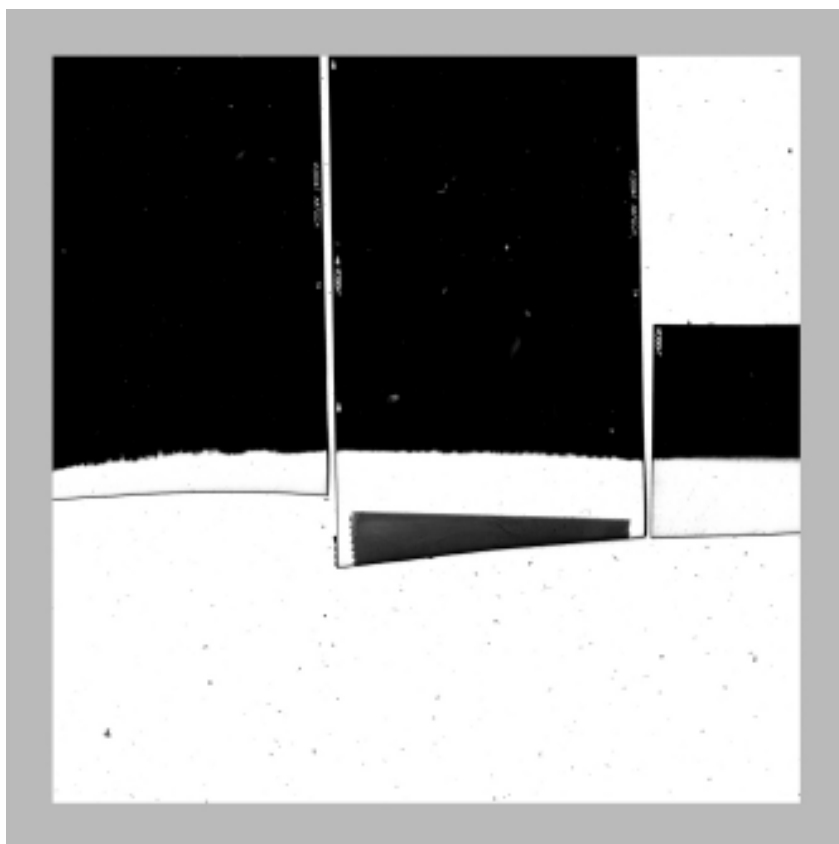

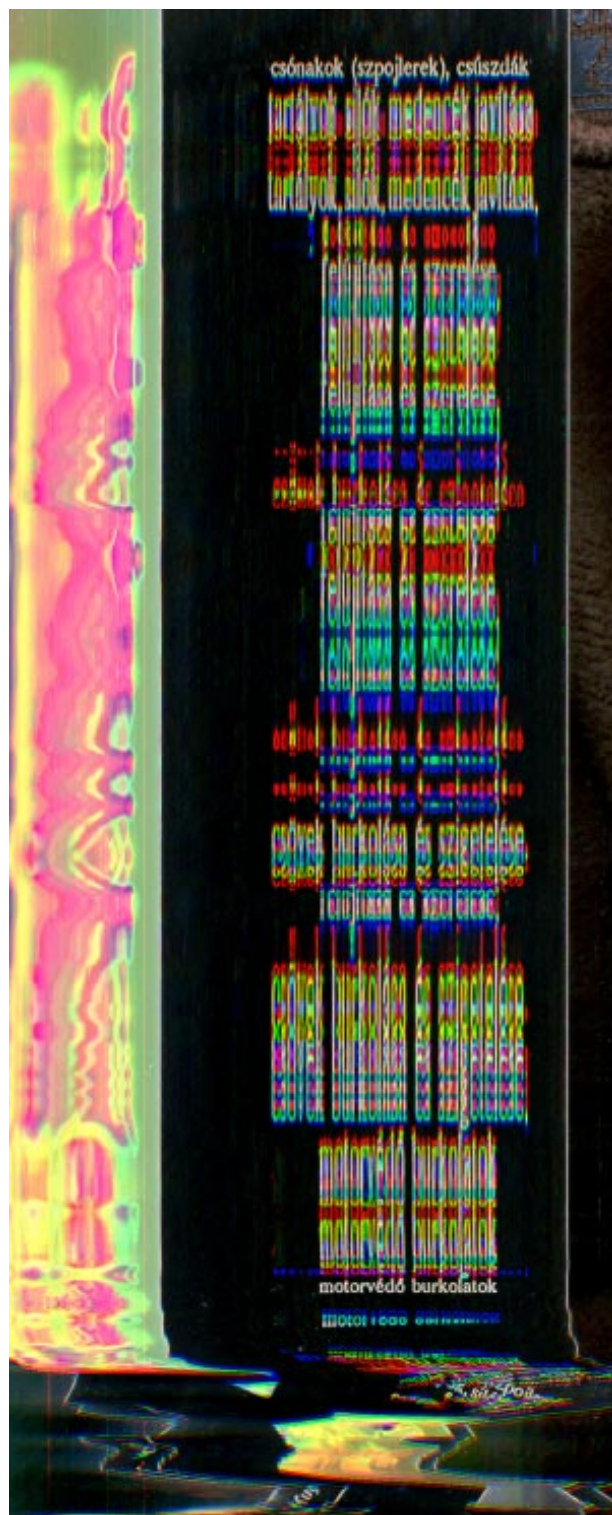
1910/2, elektrográfia, InkJet Print, 50x133 cm, 2008

For Pitiwat, elektrográfia, InkJet Print, 50x100,3 cm, 2005-2008

In Memoriam René Mächler (1936-2008. 03. 10.), elektrográfia, C-Print, 40x40 cm, 2006-2008

**„csónakok (szpoilerek), csúszdák”, elektrográfia, InkJet Print,
50x124 cm, 2008**

Kiállított művek listája

Találkozás (Sára), light-box, 2007
DE2377, fénykalligráfia, 2005
DE2755, fénykalligráfia, 2006
DE2374, fénykalligráfia, 2005
Diptychon 1, fénykalligráfia, 2005
Diptychon 2, fénykalligráfia, 2006
Diptychon 3, fénykalligráfia, 2007
Triptychon, fénykalligráfia, 2006
Fénykalligráfia, videó, 1'37", 2007
Hal 2, elektrográfia, 2006
Hal 5, elektrográfia, 2008
Egy négyzetméter, digitális fotográfia és módosítás, 2007
A nagy mosás – Tisztelet Moholy-Nagy Lászlónak, elektrográfia, 2007
“Can Man Save This Fragile Earth?”, elektrográfia, 2008
“None Of Us Is As Good As All Of Us”, elektrográfia, 2008
Cím nélkül („Rozsdás” 1), elektrográfia, 2008
Cím nélkül („Rozsdás” 2), elektrográfia, 2008
1910/1, elektrográfia, 2008
1910/2, elektrográfia, 2008
For Pitiwat, elektrográfia, 2008
In Memoriam René Mächler (1936-2008), elektrográfia, 2008
„csónakok (szpoilerek), csúszdák”, elektrográfia, 2008
Üzenőfal, vegyes technika, 2007

Gyenes Zsolt Remix 2008

GYENES ZSOLT képzőművész kiállítása
Pécsi Galéria és Vizuális Művészeti Műhely
2008. április 12. – május 4.

Gyenes Zsolt fotókat és elektrográfiákat állít itt ki. Magától értetődő természetességgel írja neve mellé, hogy képzőművész. És Zsoltnak mélyen igaza van. Amit létrehoz tiszta képzőművészet, olyan vizuális valóság, mely öntörvényű. Autonóm világ. És minden látható művészet alapjára: a fényre épül.

Gyenes Zsoltot, a legnagyobb emberi élmények egyike, a fény igézte meg, a fény mely a láthatóság alapja, szakrális és hétköznapi egyben. A fény mely az őskultúrák szerint égi megtermékenyítő erő, a fény mely korpuszkuális és hullámtermészetű és oly sok fejtörést okozott a fizikusoknak, hogy egy kedvelt történet szerint végül abban egyeztek ki, hogy hétfőn, szerdán és pénteken legyen hullámtermészetű kedden, csütörtökön és szombaton pedig részecske. Az anekdota szerint ez a kompromisszum elfogadható volt, Majd egy kis idő után egyikük megszólalt: „És mi legyen vasárnap? ” Egy pap oldotta fel egy megjegyzésével a problémát: „a fizikusok akkor pihennek” Ez is mutatja, mily jól jönnek időnként a kívül-állók.

Az anekdotán túl a fény részecske és hullámtermészetének ez a paradox kétarcúsága máig tartóan sok problémát okozott, magában hordozta azt a bizarr lehetőséget is, hogyha fényhez fényt adunk bizonyos esetekben sötétséget kapunk.

És ezzel a sajátosan rendezett fényvel, pl a monokromatikus lézerfényvel – mely magában hordozza ezt a lehetőséget –, már az opto-elektronikánál tartunk, amely alaposan hozzájárult ahhoz, hogy környező valóságunk, sőt a hatalmi viszonyok is átíródjának, Ez az opto-elektronikai forradalom új alapokra helyezte a fényművészetet is.

Csaknem egy évszázaddal ezelőtt, a XX.század elején született az az idea a Bauhausban – Moholy Nagy László által – hogy a jövő legtöbb műve a fényfestő feladata lesz – aki már nem a fény teremtményeivel foglalkozik – ahogy ezt évszázadokon, évezredekén át a képzőművészet tette, hanem a fény közvetlen képteremtő lehetőségeit kutatja. Egy új autonóm valóságot teremt, mely csak lehetőségként létezett.

Ennek a fényművészetnek a magyar előtörténete különösen gazdag: Moholy Nagy László, László Sándor, Schöffler Miklós, Kepes György, Holly Sándor, és folytathatom a sort a máig, olyan nemzetközileg is kiemelkedő alkotók, akik ebben a témában világviszonylatban is megkerülhetetlenek. Nem véletlen, hogy nálunk rendezünk fényszimpóziumokat, melyek komoly nemzetközi figyelmet keltettek. És meg kell jegyezni azt is, – amit a szakma is csak részben tud – hogy ezek által a fényszimpóziumok által Magyarország a nemzetközi fényművészet egyik fontos központjává vált.

De meg kell említenünk azt is, hogy az az eszköztár, amivel a művészek Moholy Nagy idejében rendelkeztek, úgy viszonyul a mai, az opto-elektronikai forradalom eszköztárához, melyet a művészek használhatnak, mint egy velocipéd egy sugárhajtású repülőhöz.

A számítógépek, lézerek, dielektrikum tükrök, scannerek, óriás fényerejű projektorok, vezérlő elektronikák humanizálása a ma művészeinek a feladata.

Gyenes Zsolt a digitális fotózás lehetőségeit használja fel arra, hogy általa konkrétan nevezett fotókat hozzon létre.

„A konkrét művészet nem absztrahál hanem realizál, – írja – realizál, amennyiben megvalósít egy olyan dolgot ami még nem létezik. A konkrét művészet egy öntörvényű művészet.”

Ennek az öntörvényű látványnak a teremtése teszi Gyenes Zsoltot képzőművésszé. A határok egyébként is régen feloldódtak. Akkor amikor a hatvanas évek végén egy fotóst, Haris Lászlót is

meghívtam a képzőművészek közé, hogy vegyen részt a Szürenon kiállításokon – néhányan még meglepődtek. Noha gondolkodásmódja teljesen közénk illett. De ez volt az az időszak is, amikor a képzőművészek fotó használata is egyre gyakoribb lett – a konceptuel artnak köszönhetően. Az évtizedek során az egykor szigorúan tagolt művészeti ágak, műfajok, technikák eljárások határ területei különösen termékenynek bizonyultak. Ilyen határ területen dolgozik Gyenes Zsolt is.

Meghitt viszonyt alakít ki a fényvel, melyet oly felszabadultan kezel, mint a keleti kultúrák kalligráfusai ecsetjüket, és ezek a fény lenyomatok egyszerre időtlenek és a mából fakadók. Tevékenysége által válnak valósággá.

A képi megvalósítás egyik legfontosabb eszköze nála a szolarizáció, melyet a komputer lehetőségeivel használ ki igazán. Az egymást metsző, egymásra rétegződő fénycsíkok improvizációja egy megfoghatatlan tér-idő intervallumot is rögzít. Így az eltérő időben egymást követő mozgások kilépnek az időfolyamatból, hogy a keletkező látvány tünékeny, lírai szövetében időtlenné váljanak és egyesüljenek.

Munkáiban ellentét párok – a mozgás és az időtlenség, a váratlan rögtönzések, zaklatottság és organikus rend, tudatos reduktivitás és bonyolult látvány szövet – harmonizálnak egy különös keleti filozófiákat is idéző már-már metafizikus térben.

Ezek a lendületes, hol éles, hol sfumattos fény-vonalak a forma meghitt költészetét sugallják és azt a termékenyítő erőt, ami nélkül művészetről beszélni nem lehet.

Ezek a munkák közel állnak a zenéhez. Valószínűleg könnyebb lenne zenei improvizációval rájuk hangolódni, mint beszélni róluk. Érzéseket keltenek és a felgyülemelő gondolatok valójában lefordíthatatlanok. A benne rejlő üzeneteket nem megérteni, hanem megélni kell. Visszakerülni az egység állapotába, hogy mélyebb összefüggéseivel, metafizikai valóságával kapcsolatba kerülhessünk. És ebben rejlik a művészet mágikus ereje – átélésre készítet és olyan élményeket tud kelteni, melyeket sokszor csak potenciálisan hordozunk, de képes rá, hogy ez a lehetőség bennünk pszihikai valósággá sűrűsödjön. Bennünk folytatja a teremtést.

A fénykalligráfiák elemei téri események egymásutániságában fogantak, de sajátos polaritásként a megvalósulásban magában rejtik az időtlent, melyben a jel megelőzi a jelentést.

Az a spirituális tartalom, mely a sugárzóvá tett anyag új tulajdonságaként jelentkezik, mint a vonalhálók ritmikus szövete, az egymásutániságok, ellágyulások és megkeményedések, az eltérő idők és mozgások transzparenciájaként valósul meg.

Engedjék magukon átáramlani a látványt.

Kérem tekintsék meg a kiállítást!

Csáji Attila

